

De eerste Sneeuw.

Dicht vallen de vlokken, zóó kunstig, zóó fijn,
Als weefden ze een kleedje van donzig satijn,
Om de dorrende aarde te sieren.

En schijnt straks de maan op die wondere pracht,
En kijken wij uit in den lichtenden nacht,
Dan lijkt het een feest, dat wij vieren!

En wij zouden aldoor wel in 't bosch willen zijn,
En zelf dragen een kleedje zóó wit en zóó fijn!
En wij zeggen: „'t kon Kerstnacht wel wezen.”
Nu is het Advent, en de sneeuw maakt ons stil,
En wij denken aan Hem, die ons rein maken wil,
En van iedere smet kan genezen.

H. RIEMENS.

